

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 26.9.2012
COM(2012) 550 final

2012/0262 (NLE)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

de autorizare a statelor membre care sunt părți contractante la Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare („Convenția de la Viena”) să ratifice Protocolul de modificare a acestei convenții sau să adere la acesta, în interesul Uniunii Europene

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Obiectul propunerii

În prezent, regimul de răspundere nucleară internațională este reglementat, în principal, de două instrumente: „Convenția de la Viena”, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1997, și „Convenția de la Paris” privind răspunderea civilă în domeniul energiei nucleare din 1960, care a fost modificată prin mai multe protocoale și completată prin Convenția de la Bruxelles din 31 ianuarie 1963 (denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”). Cele două convenții cuprind principii fundamentale similare în esență. Cu toate acestea, unele dintre statele membre UE sunt părți contractante la Convenția de la Paris, altele la Convenția de la Viena.

Articolele 12-14 din Protocolul din 1997 includ dispoziții privind competența judiciară, precum și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești referitoare la aplicarea Convenției de la Viena. Aceste norme au un impact asupra dispozițiilor din dreptul Uniunii Europene, în special din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Prin urmare, Uniunea are competență exclusivă față de aceste dispoziții, astfel cum a fost stabilite în Protocolul din 1997. În consecință, statele membre nu pot deveni părți contractante la Protocolul din 1997 în ceea ce privește dispozițiile în cauză. Într-o situație similară cu privire la Protocolul din 12 februarie 2004 de modificare a Convenției de la Paris, au fost adoptate decizii ale Consiliului pentru a autoriza statele membre să semneze și să ratifice protocolul sau să adere la acesta în interesul Uniunii. În cazul de față se sugerează o soluție similară.

Comisia propune Consiliului să autorizeze statele membre care sunt părți contractante la Convenția din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare („Convenția de la Viena”) – și anume Bulgaria, Republica Cehă, Estonia, Ungaria, Lituania, Polonia (*ex post*) și Slovacia – să ratifice sau să încheie, în interesul Uniunii Europene, Protocolul¹ de modificare a convenției, care a fost adoptat la 12 septembrie 1997 sub auspiciile Agenției Internaționale pentru Energie Atomică.

În cele din urmă, cu toate ar fi de preferat să se aplice un sistem unic pentru răspunderea în domeniul nuclear în Uniunea Europeană, flexibilitatea este totuși posibilă, având în vedere că sistemele create de Convenția de la Viena și de Convenția de la Paris sunt compatibile.

1.2. Protocolul de modificare a Convenției de la Viena din 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare

Convenția de la Viena a fost adoptată cu scopul de a le oferi victimelor o compensație corectă și corespunzătoare pentru daunele provocate de accidente nucleare. Aceasta instituie un regim special de răspundere civilă în domeniul energiei nucleare întemeiat pe următoarele principii de bază: (a) răspunderea „absolută”, adică răspunderea care intervine independent de culpă; (b) răspunderea exclusivă a operatorului instalației nucleare; (c) limitarea răspunderii la

---

¹ JO L 12, 16.1.2001, p. 1.

o anumită sumă și/sau la valoarea acoperită de asigurare sau de o altă garanție financiară;
(d) limitarea răspunderii în timp.

Protocolul din 1997

Convenția de la Viena a fost modificată prin Protocolul din 1997 (care a intrat în vigoare la 4 octombrie 2003) în vederea îmbunătățirii sistemului de despăgubiri pentru daune nucleare.

Printre altele, protocolul din 1997 conține o nouă definiție a daunelor nucleare (în prezent sunt luate în considerare, de asemenea, conceptele de daune aduse mediului și de măsuri preventive), extinde sfera geografică de aplicare a Convenției de la Viena, extinde perioada în care se pot intenta acțiuni pentru reparații privind decesul și rănirea și crește substanțial quantumul minim de despăgubire. De asemenea, acesta cuprinde noi dispoziții privind competența judiciară cu implicații în cazurile în care accidentul nuclear se produce în timpul transportului materialelor nucleare spre sau de la o instalație situată pe teritoriul unui stat care este parte la Convenția de la Viena.

În temeiul articolului 19 alineatul (1) din Protocolul din 1997, un stat care este parte la protocol, dar nu și la Convenția de la Viena din 1963, este obligat să respecte dispozițiile convenției astfel cum au fost modificate prin protocol, în relațiile cu alte state-părți la protocol, și dacă acest stat nu a exprimat o intenție contrară în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, vor fi obligate să respecte Convenția de la Viena din 1963 în relația cu statele care sunt părți doar la această convenție.

Protocolul comun din 1988

La 21 septembrie 1988, Conferința privind relația dintre Convenția de la Paris și Convenția de la Viena a adoptat Protocolul comun referitor la punerea în aplicare a Convenției de la Viena și a Convenției de la Paris („Protocolul comun din 1988”), deoarece Convenția de la Paris, Convenția de la Bruxelles și Convenția de la Viena împărtășesc aceleași principii. Obiectivul principal al protocolului era acela de coordonare a aplicării convențiilor.

Protocolul comun din 1988 leagă cele două convenții în două moduri principale.

În primul rând, acesta prevede extinderea reciprocă a răspunderii operatorului în temeiul sistemelor Convențiilor de la Paris și de la Viena (articolul II). Astfel, în cazul în care se produce un accident nuclear pentru care operatorul este răspunzător atât în temeiul Convenției de la Viena, cât și al protocolului comun, operatorul va fi responsabil, în conformitate cu Convenția de la Viena, pentru daunele nucleare suferit nu numai pe teritoriul părților la aceasta, ci și pe teritoriul părților la Convenția de la Paris și la Protocolul comun. Invers, în cazul în care se produce un accident pentru care operatorul este responsabil atât în temeiul Convenției de la Paris, cât și al protocolului comun, se aplică principiul reciprocității.

În al doilea rând, Protocolul comun din 1988 este menit să elimine conflictele care ar putea apărea în caz contrar, în special în cazurile de transport, din aplicarea simultană a celor două convenții (articolul III).

Protocolul comun din 1988 a fost semnat de cinci state membre și a intrat în vigoare pentru 17 alte state în urma ratificării, acceptării, aprobării sau aderării.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

Modificările la Convenția de la Viena conțin aspecte care sunt benefice pentru victimele potențiale ale unui accident nuclear, și anume o creștere a sumelor legate de răspundere și o definiție mai largă a daunelor nucleare. Prin urmare, în conformitate cu concluziile unui studiu publicat în 2009 și ale unui atelier de lucru care a avut loc în iunie 2010 privind răspunderea în domeniul nuclear², se recunoaște, după consultarea părților interesate, că orice inițiativă în domeniul răspunderii în domeniul nuclear nu trebuie să împiedice aderarea statelor membre la convențiile internaționale prin care se îmbunătățește situația victimelor potențiale din Uniunea Europeană. Aderarea la Protocolul din 1997 este, astfel, avantajoasă pentru îmbunătățirea despăgubirii victimelor în întreaga Uniune Europeană.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Statele membre în cauză

Următoarele nouă state membre ale Uniunii Europene au ratificat Convenția de la Viena sau au aderat la aceasta: Bulgaria, Republica Cehă, Estonia, Letonia, Lituania, Ungaria, Polonia, România și Slovacia. Regatul Unit și Spania au semnat, însă nu au ratificat Convenția (aceste două țări au devenit părți contractante la Convenția de la Paris). Convenția a încetat să se mai aplice în Slovenia.

Protocolul din 1997 a fost semnat de către Republica Cehă, Ungaria, Lituania și Italia (aceasta din urmă este parte contractantă la Convenția de la Paris). Protocolul a fost ratificat de România și Letonia (înainte de aderarea acestora la UE) și de Polonia (după aderarea la UE).

Decizia Consiliului ar trebui, prin urmare, să fie adresată statelor membre care sunt părți contractante la Convenția de la Viena, și anume Bulgaria, Republica Cehă, Estonia, Lituania, Ungaria, Polonia (*ex post*) și Slovacia. Dat fiind că Italia, Regatul Unit și Spania, cu toate că sunt semnatare ale Convenției de la Viena, sunt și părți contractante la Convenția de la Paris, care instituie un sistem similar de răspundere în domeniul nuclear, aceste țări nu ar trebui să fie vizate de decizia Consiliului.

3.2. Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului

Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000³ stabilește norme privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Regulamentul obligă toate statele membre (există acorduri speciale cu privire la Danemarca).

Normele privind competența judiciară prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 44/2001 se aplică în cazul în care pârâtul are domiciliul pe teritoriul unuia dintre statele membre care au obligații în temeiul regulamentului. Pârâții care nu au domiciliul pe teritoriul unui stat membru pot fi aduși în fața instanțelor din fiecare stat membru în conformitate cu normele naționale privind competența judiciară a statului respectiv, sub rezerva aplicării dispozițiilor articolelor 22 (competență exclusivă) și 23 (clauze de alegere a forului).

---

² http://ec.europa.eu/energy/nuclear/studies/nuclear_en.htm

³ JO L 12, 16.1.2001, p. 1.

Competența se bazează, în primul rând, pe domiciliul pârâtului. În plus, în materie delictuală și cvasidelictuală, o persoană care își are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție în statul membru unde s-a produs sau ar putea să se producă fapta prejudiciabilă. Conform jurisprudenței Curții de Justiție, prin locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă se înțelege locul în care s-a produs actul care a generat evenimentul dăunător sau locul în care s-a produs dauna. În materie de asigurări, un asigurător care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționat în justiție (a) în fața instanțelor din statul membru în care domiciliază asigurătorul sau (b) în statul membru în care domiciliază reclamantul, în cazul acțiunilor intentate de titularul poliței de asigurare, de asigurat sau de un beneficiar, ori (c) dacă este coasigurător, în fața instanțelor dintr-un stat membru sesizate prin acțiunea introdusă împotriva asigurătorului principal. În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul poate, în plus, să fie acționat în justiție în fața instanțelor de la locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă și, de asemenea, dacă legea instanței permite acest lucru, să fie chemat în fața instanței în cadrul acțiunii introduse de persoana vătămată împotriva persoanei asigurate.

Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului prevede că o hotărâre judecătorească pronunțată într-un stat membru este recunoscută și executată în celelalte state membre fără să fie nevoie de nicio procedură specială. Cu toate acestea, sunt permise un număr limitat de motive de nerecunoaștere pentru a ține seama de considerente de politici publice, respectarea dreptului la apărare și existența anumitor hotărâri ireconciliabile.

3.3. Competența Uniunii în ceea ce privește Protocolul din 1997

Răspunderea civilă în domeniul nuclear nu este reglementată în legislația Uniunii. Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale („Roma II”) exclude răspunderea în domeniul nuclear din domeniul său de aplicare.

Cu toate acestea, Protocolul din 1997 conține dispoziții care afectează Regulamentul (CE) nr. 44/2001. Spre deosebire de regulament, care prevede mai multe criterii de competență, articolul XI din Convenția de la Viena, astfel cum a fost modificat prin Protocolul din 1997, prevede, ca regulă generală, competența exclusivă a instanțelor din statul-parte pe al cărui teritoriu s-a produs incidentul nuclear.

În special, articolul XI din Convenția de la Viena atribuie competența exclusivă instanțelor statului contractant pe al cărui teritoriu a avut loc un incident nuclear cu privire la cererile de despăgubiri pentru daunele provocate de incident. În cazul în care incidentul a avut loc în afara teritoriului părților contractante, sau în cazul în care locul accidentului nu poate fi stabilit cu certitudine, instanțele relevante sunt cele din statul pe teritoriul căruia se află instalația în responsabilitatea operatorului.

De asemenea, Protocolul din 1997 prevede competența exclusivă a instanțelor statului-parte costier pentru incidentele nucleare care au loc în zona sa economică exclusivă. Această competență este acordată cu condiția ca depozitarul convenției să fi primit notificarea zonei înaintea incidentului nuclear.

În ceea ce privește normele privind recunoașterea și executarea, în conformitate cu articolul XII din Convenția de la Viena, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1997, orice hotărâre a instanței competente care nu mai face obiectul unei căi de atac ordinare beneficiază de dispoziții specifice privind recunoașterea și executarea hotărârilor. Cu unele

excepții⁴, articolul XII prevede că hotărârea trebuie să fie recunoscută pe teritoriul tuturor părților contractante și este executorie la fel ca orice hotărâre pronunțată de o instanță națională. Nu se admite niciodată o nouă examinare pe fond a cauzei.

Uniunea Europeană are competență exclusivă asupra dispozițiilor privind competența judiciară, precum și privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești conținute în Protocolul din 1997, deoarece acestea afectează, astfel cum este definit de jurisprudența CEJ⁵, normele corespunzătoare din Regulamentul (CE) nr. 44/2001. Prin urmare, statele membre nu mai au dreptul să deroge de la aceste norme în relațiile dintre ele și nici să contracteze cu țări terțe obligații care afectează normele respective.

3.4. Autorizarea statelor membre

Cu toate acestea, Convenția de la Viena și Protocolul din 1997 nu conțin nicio clauză privind organizațiile economice regionale care să permită Uniunii Europene să devină parte contractantă la protocol. Prin urmare, Uniunea Europeană nu este în măsură să devină parte contractantă la Protocolul din 1997.

Prin faptul că îmbunătățește protecția acordată victimelor în caz de accident nuclear, Protocolul din 1997 este deosebit de important pentru Uniunea Europeană și statele sale membre. Prin urmare, este justificat, în mod excepțional, ca Uniunea să își exercite competențele prin statele sale membre care sunt părți la Convenția de la Viena.

Cu toate acestea, făcând abstracție de statele membre care sunt deja părți contractante la Convenția de la Paris modificată, cinci state membre ale Uniunii Europene, și anume Austria, Irlanda, Luxemburg, Malta și Cipru, nu sunt părți nici la Convenția de la Paris modificată nici la Convenția de la Viena din 1963. În consecință, se consideră justificat în mod obiectiv să se permită, cu titlu excepțional, acestor cinci state membre să nu devină părți la Protocolul din 1997 și, prin urmare, să continue să aplice normele din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 în domeniul reglementat de Convenția de la Viena și de Protocolul din 1997. Această diferență în aplicarea regulilor privind competența judiciară în cadrul Uniunii Europene este justificată din următoarele motive:

- Protocolul din 1997 modifică o convenție la care aceste cinci state membre nu sunt părți contractante;
- Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului nu aduce atingere convențiilor la care statele membre sunt părți.

Astfel, numai statele membre care sunt în prezent părți la Convenția de la Viena ar trebui să ratifice Protocolul din 1997 sau să adere la acesta în interesul Uniunii Europene. Polonia a ratificat Protocolul din 1997 după aderarea la UE. Decizia ar trebui, așadar, să fie adresată Poloniei *ex post*. Letonia și România au semnat și ratificat deja Protocolul din 1997 înainte de aderarea lor la Uniunea Europeană.

---

⁴ Recunoașterea nu poate fi refuzată decât în următoarele cazuri: (a) atunci când hotărârea a fost obținută în mod fraudulos; (b) atunci când partea împotriva căreia a fost pronunțată hotărârea nu a avut posibilitatea de a-și susține cauza; sau (c) atunci când hotărârea este în contradicție cu politica publică („ordinea de drept”) a părții contractante pe teritoriul căreia se solicită recunoașterea ori dacă aceasta nu este în conformitate cu normele fundamentale ale justiției.

⁵ CEJ, cauza 22/70 („EART”), Rec., 1971, p. 263.

Din aceste rațiuni, Comisia recomandă ca Parlamentul European și Consiliul să adopte decizia de autorizare a statelor membre care sunt părți la Convenția de la Viena să ratifice Protocolul din 1997, sau să adere la acesta, în interesul Uniunii Europene.

3.5. Rezerve privind normele de recunoaștere și de executare a hotărârilor

În ceea ce privește normele de recunoaștere și de executare a hotărârilor, stabilite la articolul XII, astfel cum a fost modificat prin articolul 14 din Protocolul din 1997, este necesar să se asigure menținerea normelor pertinente prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 44/2001, astfel cum au fost extinse la Danemarca prin Acordul dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială⁶, sau ale Convenției de la Lugano privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială din 30 octombrie 2007⁷. Prin limitarea aplicării articolului XII din Convenția de la Viena în acest mod s-ar putea asigura unitatea în spațiul judiciar al Uniunii și libera circulație a hotărârilor judecătorești în cadrul UE, fără repercusiuni asupra punerii în aplicare efective a convenției, astfel cum a fost modificată prin protocol, și fără implicații fundamentale pentru statele din afara UE care sunt părți la convenție.

Protocolul din 1997 nu face nicio precizare cu privire la chestiunea rezervelor care pot fi admise. În temeiul articolului 19 din Convenția de la Viena din 1969 privind dreptul tratatelor, o rezervă ar putea fi permisă dacă este compatibilă cu „obiectul și scopul” convenției, cum este cazul în speță.

În concluzie, atunci când aderă la Protocolul din 1997, statele membre trebuie să asigure aplicarea normelor relevante ale UE privind recunoașterea și executarea hotărârilor pronunțate de instanțe dintr-un alt stat membru (inclusiv Danemarca) sau de către un stat din afara UE care și-a asumat obligații în temeiul Convenției de la Lugano.

---

⁶ JO L 299, 16.11.2005, p. 62.

⁷ JO L 339, 12.12.2007, p. 3.

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

de autorizare a statelor membre care sunt părți contractante la Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare („Convenția de la Viena”) să ratifice Protocolul de modificare a acestei convenții sau să adere la acesta, în interesul Uniunii Europene

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81 alineatul (2), coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European,

întrucât:

- (1) Protocolul din 12 septembrie 1997 de modificare a Convenției de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare (denumită în continuare „Convenția de la Viena”) a fost negociat în vederea îmbunătățirii despăgubirii victimelor pentru daunele cauzate de accidente nucleare.
- (2) Uniunea Europeană are competență exclusivă în ceea ce privește articolele XI și XII consolidate din Convenția de la Viena, în măsura în care aceste dispoziții afectează normele stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială⁸. Statele membre își mențin competențele în domeniile reglementate de Protocolul din 1997 care nu afectează legislația Uniunii Europene. Având în vedere obiectul și scopul Protocolului din 1997, acceptarea dispozițiilor protocolului care intră în competența Uniunii Europene nu poate fi separată de dispozițiile aflate în competența statelor membre.
- (3) Protocolul din 1997 este deosebit de important pentru interesul Uniunii Europene și al statelor sale membre deoarece îmbunătățește despăgubirile acordate pentru daune provocate de accidente nucleare.
- (4) Convenția de la Viena și Protocolul din 1997 la aceasta nu prevăd posibilitatea participării organizațiilor regionale. Drept urmare, Uniunea Europeană nu este în măsură să semneze sau să ratifice protocolul. În aceste circumstanțe, este justificat, cu titlu excepțional, ca statele membre să ratifice sau să încheie Protocolul din 1997 în interesul Uniunii Europene.

⁸

JO L 12, 16.1.2001, p. 1.

- (5) Cu toate acestea, cinci dintre statele membre ale Uniunii Europene, și anume Austria, Irlanda, Luxemburg, Cipru și Malta, nu sunt părți la Convenția de la Viena. Dat fiind că Protocolul din 1997 modifică Convenția de la Viena și că Regulamentul (CE) nr. 44/2001 autorizează statele membre care și-au asumat obligații în temeiul respectivei convenții să aplice în continuare normele privind competența judiciară prevăzute de aceasta, este justificat în mod obiectiv ca prezenta decizie să fie adresată doar acelor state membre care sunt părți contractante la Convenția de la Viena și să se permită, cu titlu excepțional, acestor cinci state membre să nu devină părți la Protocolul din 1997.
- (6) Statele membre care sunt părți la Convenția de la Viena ar trebui să ratifice sau să încheie Protocolul din 1997 în interesul Uniunii Europene, sub rezerva condițiilor prevăzute în prezenta decizie. Prezenta decizie se adresează Poloniei *ex post*, având în vedere faptul că aceasta a ratificat protocolul în 2010.
- (7) În consecință, în ceea ce privește Uniunea Europeană, dispozițiile Protocolului din 1997 vor fi aplicate doar de acele state membre care sunt în prezent părți contractante la Convenția de la Viena.
- (8) Este oportun ca statele membre să finalizeze într-o perioadă rezonabilă procedurile de ratificare a Protocolului din 1997 sau de aderare la acesta, în interesul Uniunii Europene. Statele membre ar trebui să facă schimb de informații privind situația procedurilor lor de ratificare sau de aderare pentru a pregăti depunerea instrumentelor de ratificare a Protocolului din 1997 sau de aderare la acesta.
- (9) Normele privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești prevăzute la articolul XII din Convenția de la Viena, astfel cum a fost modificat prin articolul 14 din Protocolul din 1997, nu ar trebui să prevaleze față de normele pertinente stabilite în Regulamentul (CE) nr. 44/2001, astfel cum a fost extins la Danemarca prin Acordul dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, sau în Convenția de la Lugano privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială din 30 octombrie 2007. Prin urmare, atunci când ratifică Protocolul din 1997 sau aderă la acesta, statele membre trebuie să facă o declarație în care să asigure că vor continua să aplice normele UE relevante.
- (10) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, care nu i se aplică și nu prevede obligații pentru aceasta,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

1. Fără a se aduce atingere competențelor Uniunii Europene, statele membre care sunt în prezent părți la Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare trebuie să ratifice Protocolul din 1997 sau să adere la acesta, în interesul Uniunii Europene.
2. Textul Protocolului din 1997 se anexează la prezenta decizie.

3. În prezenta decizie, termenul de „stat membru” desemnează toate statele membre care sunt în prezent părți contractante la Convenția de la Viena.

Articolul 2

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru depunerea instrumentelor lor de ratificare a Protocolului din 1997 sau de aderare la acesta la directorul general al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, în mod simultan într-un termen rezonabil de timp și, dacă este posibil, înainte de 31 decembrie 2014.
2. Statele membre informează Consiliul și Comisia, până la [...], cu privire la data prevăzută pentru finalizarea procedurilor de ratificare sau de aderare.
3. Statele membre se angajează să schimbe informații privind stadiul procedurilor lor de ratificare.

Articolul 3

La ratificarea Protocolului din 1997 sau la aderarea la acesta, statele membre fac următoarea declarație:

„Hotărârile în materia reglementată de Protocolul din 1997, dacă sunt pronunțate de instanța statului membru al UE, parte contractantă la protocol, sunt recunoscute și executate în celelalte state membre ale UE care sunt părți contractante la protocol, în conformitate cu normele relevante ale Uniunii Europene în domeniul respectiv.

Hotărârile în materia reglementată de Protocolul din 1997, dacă sunt pronunțate de o instanță din Regatul Danemarcei, sunt recunoscute și executate în celelalte state membre ale UE care sunt părți contractante la protocol, în conformitate cu Acordul dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

Hotărârile în materia reglementată de Protocolul de la Atena, dacă sunt pronunțate de o instanță a unui stat terț care își asumă obligații prin Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, semnată la Lugano la 30 octombrie 2007, sunt recunoscute și executate în statele membre ale UE care sunt părți contractante la protocol, în conformitate cu respectiva convenție.”

Articolul 4

Prezenta decizie intră în vigoare în a doua zi după data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Prezenta decizie se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*

ANEXĂ

Protocolul de modificare a Convenției de la Viena din 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare

STATELE PĂRȚI LA PREZENTUL PROTOCOL,

Considerând că este de dorit să se modifice Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare, în scopul extinderii domeniului de aplicare, al măririi cuantumului răspunderii operatorului unei instalații nucleare și al ameliorării mijloacelor de obținere a unei despăgubiri adecvate și echitabile,

CONVIN DUPĂ CUM URMEAZĂ:

Articolul 1

Convenția modificată prin dispozițiile prezentului protocol este Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare, denumită în continuare „Convenția de la Viena din 1963”.

Articolul 2

Articolul 1 din Convenția de la Viena din 1963 se modifică după cum urmează:

1. Alineatul 1 litera (j) se modifică astfel:

(a) punctul și virgula de la sfârșitul punctului (3) se înlocuiește cu virgulă și se inserează cuvintele „precum și”.

(b) se adaugă un nou punct (4) cu următorul text:

(4) toate celelalte instalații de acest tip în care există combustibil nuclear sau produse ori deșeuri radioactive pe care Consiliul Guvernatorilor al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică le determină periodic;

2. La alineatul (1) litera (k) se înlocuiește cu următorul text:

(k) „daune nucleare” înseamnă:

(1) decesul sau vătămarea corporală a persoanelor;

(2) pierderea sau deteriorarea bunurilor;

precum și, pentru fiecare dintre categoriile următoare, în măsura stabilită de legislația instanței competente,

(3) prejudiciile economice cauzate de pierderile sau daunele menționate la punctul (1) sau (2), în măsura în care acestea nu sunt prevăzute la aceste puncte, în cazul în care sunt suferite de o persoană care are dreptul să solicite reparații pentru respectiva pierdere sau daună;

(4) costurile măsurilor de reabilitare a mediului degradat, cu excepția cazurilor în care degradarea este nesemnificativă, dacă măsurile respective sunt adoptate efectiv sau urmează a fi adoptate și dacă aceste costuri nu sunt prevăzute la punctul (2);

(5) pierderea de venituri aferente unui interes economic legat de utilizarea sau valorificarea mediului, care rezultă dintr-o degradare semnificativă a mediului respectiv și în măsura în care această pierdere nu este inclusă la punctul (2);

(6) costurile măsurilor preventive și alte pierderi sau daune provocate de astfel de măsuri,

(7) orice altă pierdere economică, alta decât cele cauzate de degradarea mediului, dacă este admisă de legislația generală a tribunalului competent privind răspunderea civilă,

în cazul punctelor (1) – (5) și (7) de mai sus, în măsura în care pierderile sau daunele provin sau rezultă din radiațiile ionizante emise de orice sursă de radiații aflată în interiorul unei instalații nucleare, de combustibilii nucleari sau de produsele ori deșeurile radioactive ori materialele nucleare care sunt emenate de o instalație nucleară, provin din aceasta sau sunt trimise către aceasta, indiferent dacă acest lucru se datorează proprietăților radioactive ale acestor materiale sau unei combinații ale acestor proprietăți radioactive cu proprietăți toxice, explozive sau alte proprietăți periculoase ale materialelor respective;

3. Alineatul (1) litera (l) se înlocuiește cu următorul text:

(l) „accident nuclear” înseamnă orice eveniment sau orice succesiune de evenimente având aceeași origine care cauzează daune nucleare sau, dar numai în ceea ce privește măsurile preventive, din care decurge o amenințare gravă și iminentă de generare a unei astfel de daune.

4. La alineatul (1), după litera (l) se adaugă patru noi litere (m), (n), (o) și (p), după cum urmează:

(m) „măsuri de reabilitare” înseamnă orice măsuri rezonabile aprobate de către autoritățile competente ale statului în care au fost luate măsurile și care vizează reabilitarea sau restabilirea componentelor avariate sau distruse ale mediului, ori introducerea, în cazul în care acest lucru este rezonabil, a echivalentului acestor componente în mediu. Legislația statului în care se produc daunele stabilește persoana împuternicită să ia aceste măsuri;

(n) „măsuri preventive” înseamnă orice măsuri rezonabile adoptate de către orice persoană după producerea unui accident nuclear pentru a preveni sau a reduce la minimum daunele menționate la litera (k) punctele (1) - (5) și (7), sub rezerva unei eventuale aprobări din partea autorităților competente prevăzute de legislația statului în care au fost luate măsurile respective;

(o) „măsuri rezonabile” înseamnă măsuri pe care legislația instanței competente le consideră adecvate și proporționale, având în vedere toate circumstanțele, cum ar fi:

(i) natura și amploarea daunelor suferite sau, în cazul măsurilor preventive, natura și amploarea riscului de producere a acestor daune;

(ii) gradul de eficiență estimat al acestor măsuri, în momentul adoptării lor; precum și

(iii) cunoștințele științifice și tehnice relevante.

(p) „dreptul special de tragere”, denumit în continuare DST, înseamnă unitatea de cont, definită de Fondul Monetar Internațional și utilizată de acesta pentru operațiunile și tranzacțiile proprii.

5. Alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

2. Statul pe teritoriul căruia se află instalația poate, în cazul în care riscurile sunt suficient de reduse încât să permită acest lucru, să excludă orice instalație nucleară sau cantități mici de material nuclear de la aplicarea prezentei convenții, cu următoarele condiții:

- (a) în ceea ce privește instalațiile nucleare, criteriile pentru o astfel de excludere au fost stabilite de Consiliul Guvernatorilor Agenției Internaționale pentru Energie Atomică și toate excluderile operate de către statul pe teritoriul căruia se află instalația îndeplinesc criteriile respective; precum și
- (b) în ceea ce privește cantitățile mici de material nuclear, limitele maxime pentru excluderea acestor cantități au fost stabilite de Consiliul Guvernatorilor Agenției Internaționale pentru Energie Atomică și toate excluderile operate de către statul pe teritoriul căruia se află instalația se încadrează în limitele stabilite.

Criteriile de excludere a instalațiilor nucleare și limitele maxime pentru excluderea cantităților mici de materiale nucleare sunt revizuite periodic de către Consiliul Guvernatorilor.

Articolul 3

După articolul I din Convenția de la Viena din 1963, se adaugă două noi *articole I A* și *I B*, după cum urmează:

Articolul I A

1. Prezenta convenție se aplică daunelor nucleare indiferent unde s-au produs.
2. Cu toate acestea, legislația statului pe teritoriul căruia se află instalația poate exclude de la aplicarea prezentei convenții daunele suferite:
  - (a) pe teritoriul unui stat care nu este parte contractantă; sau
  - (b) în orice zonă maritimă stabilită de către un stat care nu este parte contractantă la convenție, în conformitate cu dreptul internațional al mării.
3. O excludere în temeiul prezentului articol alineatul (2) se poate aplica numai în ceea ce privește un stat care nu este parte contractantă, care, în momentul în care a avut loc accidentul:

- (a) are o instalație nucleară pe teritoriul său sau în orice zonă maritimă stabilită de acesta în conformitate cu dreptul internațional al mării; și
  - (b) nu oferă avantaje reciproce echivalente.
4. Excluderile în temeiul prezentului articol alineatul (2) nu afectează drepturile menționate la articolul IX alineatul (2) litera (a), iar excluderile în temeiul prezentului articol alineatul (2) litera (b) nu se pot aplica daunelor suferite la bordul unei nave sau al unei aeronave sau de către o navă sau o aeronavă.

Articolul I B

Prezenta convenție nu se aplică instalațiilor nucleare utilizate în scopuri nepașnice.

Articolul 4

Articolul II din Convenția de la Viena din 1963 se modifică după cum urmează:

1. La sfârșitul alineatului (3) litera (a) se adaugă următorul text:
2. Statul pe teritoriul căruia se află instalația poate limita quantumul fondurilor publice alocate pentru fiecare incident până la diferența, dacă această diferență există, dintre quantumul astfel instituit și quantumul stabilit în conformitate cu dispozițiile articolului V alineatul (1).
3. La sfârșitul alineatului (4) se adaugă următorul text:

Statul pe teritoriul căruia se află instalația poate limita quantumul fondurilor publice alocate conform prezentului articol alineatul (3) litera (a).

4. Alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:
6. Nicio persoană nu este răspunzătoare pentru pierderi sau daune care nu sunt daune nucleare în temeiul articolului I alineatul (1) litera (k), dar care ar fi putut fi stabilite ca atare în temeiul literei respective.

Articolul 5

După prima teză din articolul III din Convenția de la Viena din 1963 se adaugă următorul text:

Cu toate acestea, statul pe teritoriul căruia se află instalația poate exclude această obligație în ceea ce privește transportul care se desfășoară integral pe propriul teritoriu.

Articolul 6

Articolul IV din Convenția de la Viena din 1963 se modifică după cum urmează:

1. Alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

3. Unui operator nu îi revine nicio răspundere în temeiul prezentei convenții dacă acesta dovedește că daunele nucleare sunt rezultatul direct al unor acte de conflict armat, ostilități, război civil sau insurecție.

2. Alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

5. Operatorul nu este răspunzător, în sensul prezentei convenții, pentru daunele nucleare provocate:

- (a) instalației nucleare propriu-zise și oricăror altor instalații nucleare, inclusiv unei instalații nucleare în curs de construcție, în locația unde este amplasată instalația respectivă; precum și
- (b) bunurilor aflate din aceeași locație, care sunt utilizate sau urmează să fie utilizate pentru instalațiile respective.

3. Alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

6. Despăgubirile pentru daunele provocate mijloacelor de transport în care se aflau materialele nucleare implicate la momentul accidentului nuclear nu trebuie să aibă ca efect reducerea răspunderii operatorului în ceea ce privește alte daune până la o sumă mai mică de 150 de milioane DST sau orice sumă mai mare stabilită de legislația unei părți contractante sau o sumă stabilită în temeiul articolului V alineatul (1) litera (c).

4. Alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

7. Nicio dispoziție din prezenta convenție nu afectează răspunderea unei persoane fizice pentru daunele nucleare pentru care operatorul, în conformitate cu alineatul (3) sau (5) din prezentul articol, nu este responsabil în temeiul prezentei convenții și pe care persoana respectivă le-a cauzat printr-un act sau o omisiune săvârșite cu intenția de a cauza un prejudiciu.

Articolul 7

1. Textul articolului V din Convenția de la Viena din 1963 se înlocuiește cu următorul text:

1. Statul pe teritoriul căruia se află instalația poate limita răspunderea operatorului pentru fiecare accident nuclear:

- (a) la un quantum care să nu fie inferior sumei de 300 de milioane DST; sau
- (b) la un quantum care să nu fie inferior sumei de 150 de milioane DST, cu condiția ca peste această sumă și până la cel puțin 300 de milioane de DST statul respectiv să aloce fonduri publice pentru a compensa daunele nucleare; sau
- (c) pentru o perioadă de maximum 15 ani de la data intrării în vigoare a prezentului protocol, la un quantum tranzitoriu care să nu fie inferior sumei de 100 de milioane DST în ceea ce privește un accident nuclear survenit în perioada respectivă. Poate fi stabilit un quantum inferior sumei de 100 de milioane DST, cu condiția ca statul respectiv să furnizeze, din fonduri publice,

un quantum cuprins între respectiva valoare inferioară și 100 de milioane DST pentru a compensa daunele nucleare.

2. Fără a aduce atingere alineatului (1) din prezentul articol, statul pe teritoriul căruia se află instalația, ținând seama de natura instalației nucleare sau a substanțelor nucleare în cauză și de eventualele consecințe ale unui accident produs de acestea, poate stabili un quantum mai mic al răspunderii operatorului, cu condiția ca orice sumă astfel stabilită să nu fie, în niciun caz, mai mică de 5 milioane DST, și cu condiția ca statul pe teritoriul căruia se află instalația să garanteze furnizarea de fonduri publice până la quantumul stabilit în conformitate cu alineatul (1).
3. Quantumurile fixate de statul pe teritoriul căruia se află instalația în responsabilitatea operatorului în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol și cu articolul IV alineatul (6) se aplică indiferent de locul în care s-a produs accidentul nuclear.

2. După articolul V, se adaugă patru noi articole *VA*, *VB*, *VC* și *VD*, după cum urmează:

Articolul VA

1. Dobânda și cheltuielile stabilite de o instanță sesizată cu o acțiune în despăgubire pentru daune nucleare se plătesc în plus față de quantumurile prevăzute la articolul V.
2. Quantumurile menționate la articolul V și la articolul IV alineatul (6) pot fi convertite în monedă națională, în cifre rotunjite.

Articolul VB

Fiecare parte contractantă se asigură că persoanele care au suferit daune nucleare își pot exercita drepturile la despăgubire fără a trebui să inițieze proceduri separate în funcție de originea fondurilor destinate acestei despăgubiri.

Articolul VC

1. În cazul în care instanțele judecătorești competente nu sunt instanțele din statul pe teritoriul căruia se află instalația, ci instanțele altei părți contractante, fondurile publice prevăzute la articolul V alineatul (1) literele (b) și (c) și la articolul VII alineatul (1), precum și dobânzile și cheltuielile stabilite de instanță, pot fi puse la dispoziție de către această altă parte contractantă. Statul pe teritoriul căruia se află instalația rambursează celeilalte părți contractante toate sumele astfel plătite. Cele două părți contractante convin asupra procedurii de rambursare.
2. În cazul în care instanțele judecătorești competente nu sunt instanțele din statul pe teritoriul căruia se află instalația, ci instanțele altei părți contractante, partea contractantă ale cărei instanțe sunt competente ia toate măsurile necesare pentru a permite statului pe teritoriul căruia se află instalația să intervină în proceduri și să participe la toate acordurile privind despăgubirea.

Articolul V D

1. Directorul general al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică convoacă o reuniune a părților contractante pentru modificarea limitelor răspunderii menționate la articolul V, dacă o treime din părțile contractante își exprimă dorința în acest sens.
2. Modificările se adoptă cu o majoritate de două treimi din părțile contractante prezente și care votează, cu condiția ca cel puțin jumătate din părțile contractante să fie prezente în momentul votului.
3. În cazul în care hotărăște cu privire la o propunere de modificare a limitelor, reuniunea părților contractante ia în considerare, printre altele, riscul de daune care rezultă dintr-un accident nuclear, fluctuațiile valorilor monetare, precum și capacitatea pieței de asigurări.
4. (a) Orice modificare adoptată în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol se notifică de către directorul general al AIEA spre acceptare tuturor părților contractante. Modificarea este considerată acceptată la sfârșitul unei perioade de 18 luni după ce a fost notificată, cu condiția ca cel puțin o treime din părțile contractante la momentul adoptării modificării în cadrul reuniunii să fi comunicat directorului general al AIEA că acceptă modificarea respectivă. O modificare acceptată în conformitate cu prezentul alineat intră în vigoare pentru părțile contractante care au acceptat-o la 12 luni de la data acceptării sale.

(b) În cazul în care, în termen de 18 luni de la data notificării spre acceptare, o modificare nu a fost acceptată în conformitate cu litera (a), modificarea este considerată respinsă.
5. Pentru fiecare parte contractantă care acceptă o modificare după ce aceasta a fost acceptată, dar nu a intrat încă în vigoare, sau după data intrării sale în vigoare în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol, modificarea intră în vigoare la 12 luni de la data acceptării sale de către respectiva parte contractantă.
6. Un stat care devine parte la prezenta convenție după intrarea în vigoare a unei modificări în conformitate cu alineatul (4), dacă nu exprimă o intenție contrară:
  - (a) este considerat parte la prezenta convenție, astfel cum a fost modificată; precum și
  - (b) este considerat parte la convenția nemodificată în relația cu orice stat-parte care nu are obligații în temeiul modificării.

Articolul 8

Articolul VI din Convenția de la Viena din 1963 se modifică după cum urmează:

1. Alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
  - (a) Drepturile la despăgubire în temeiul prezentei convenții se sting în cazul în care nu se introduce o acțiune:

(i) în termen de treizeci de ani de la data producerii accidentului nuclear, în caz de deces și de vătămare corporală;

(ii) în termen de zece ani de la data producerii accidentului nuclear, în ceea ce privește alte daune.

(b) Dacă însă, în temeiul legislației statului pe teritoriul statului pe care se află instalația, răspunderea operatorului este acoperită printr-o asigurare sau printr-o altă garanție financiară incluzând fonduri de stat pentru o perioadă mai lungă, legislația instanței competente poate să prevadă că drepturile la despăgubire împotriva operatorului nu se sting decât după expirarea respectivei perioade mai lungi de timp, care nu trebuie să depășească perioada pentru care răspunderea este acoperită în temeiul legislației statului pe teritoriul căruia se află instalația.

(c) Acțiunile în despăgubire în caz de deces și de vătămare corporală sau, în temeiul unei perioade mai lungi în conformitate cu litera (b) din prezentul alineat, cu privire la alte daune, care sunt introduse după o perioadă de zece ani de la data accidentului nuclear nu trebuie să afecteze în niciun fel drepturile la despăgubiri în temeiul prezentei convenții ale unei persoane care a intentat o acțiune împotriva operatorului înainte de expirarea termenului respectiv.

2. Alineatul (2) se elimină.

3. Alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

3. Drepturile la despăgubiri în temeiul convenției fac obiectul prescripției sau stingerii, în funcție de dispozițiile legislației instanței competente, în cazul în care nu se intențează o acțiune în termen de trei ani de la data la care persoana care a suferit daune a avut cunoștință sau ar fi trebuit, în mod normal, să aibă cunoștință de daune și de operatorul responsabil pentru acestea, cu condiția să nu se depășească termenele prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) din prezentul articol.

Articolul 9

Articolul VII se modifică după cum urmează:

1. La alineatul (1), se introduc următoarele două teze la sfârșitul alineatului, care, astfel modificat, devine litera (a):

În cazul în care răspunderea operatorului este nelimitată, statul pe teritoriul căruia se află instalația poate stabili o valoare limită a garanției financiare a operatorului responsabil, cu condiția ca o astfel de limită să nu fie mai mică de 300 de milioane DST. Statul pe teritoriul căruia se află instalația asigură plata cererilor de despăgubire pentru daunele nucleare care au fost stabilite a fi în sarcina operatorului, în măsura în care nivelul de garanție financiară nu este suficient pentru a satisface aceste cereri, dar fără a se depăși valoarea garanției financiare care trebuie furnizată în conformitate cu prezentul alineat.

2. La alineatul (1) se adaugă o nouă literă, (b), după cum urmează:

(b) Fără a aduce atingere dispozițiilor literei (a) din prezentul alineat, în cazul în care răspunderea operatorului este nelimitată, statul pe teritoriul căruia se află instalația, având în vedere natura instalației nucleare sau a substanțelor nucleare în cauză și eventualele consecințe ale unui accident produs de acestea, poate stabili o valoare mai mică a garanției financiare a operatorului, cu condiția ca orice sumă astfel stabilită să nu fie, în niciun caz, mai mică de 5 milioane DST și cu condiția ca statul pe teritoriul căruia se află instalația să asigure plata cererilor de despăgubire pentru daunele nucleare care au fost stabilite a fi în sarcina operatorului prin furnizarea fondurilor necesare, în măsura în care nivelul asigurării sau al altei garanții financiare este insuficient pentru a satisface aceste cereri și până la limita stabilită la litera (a) din prezentul alineat.

3. La alineatul (3), după cuvântul „sus-menționat” se inserează textul „sau articolului V alineatul (1) literele (b) și (c)”.

Articolul 10

Articolul VIII din Convenția de la Viena din 1963 se modifică după cum urmează:

1. Textul articolului VIII devine alineatul (1) al articolului respectiv.
2. Se inserează un nou alineat, (2), după cum urmează:
  2. Sub rezerva aplicării regulii de la articolul VI alineatul (1) litera (c), dacă, în cazul acțiunilor intentate împotriva operatorului, dauna care trebuie despăgubită în temeiul prezentei convenții depășește sau este probabil să depășească cuantumul maxim furnizat în conformitate cu articolul V alineatul (1), în repartizarea despăgubirii se acordă prioritate cererilor de despăgubire în caz de deces sau vătămare corporală.

Articolul 11

La articolul X din Convenția de la Viena din 1963 se adaugă o nouă teză la sfârșitul articolului, după cum urmează:

De asemenea, dreptul de recurs prevăzut la prezentul articol poate fi extins asupra statului pe teritoriul căruia se află instalația în măsura în care aceasta a furnizat fonduri publice în temeiul prezentei convenții.

Articolul 12

Articolul XI din Convenția de la Viena din 1963 se modifică după cum urmează:

1. Se inserează un nou alineat, (1a), după cum urmează:
  - 1a. Atunci când un accident nuclear se produce în zona economică exclusivă a unei părți contractante sau, în cazul în care acest tip de zonă nu a fost stabilită, într-un spațiu care nu depășește limitele unei zone economice exclusive, dacă ar fi ca aceasta să fie stabilită, instanțele părții contractante sunt singurele competente, în sensul prezentei convenții, să soluționeze acțiunile privind daunele nucleare provocate de accidentul nuclear respectiv. Teza anterioară se aplică în cazul în care respectiva parte contractantă notificase depozitarului o astfel de zonă înainte de producerea accidentului nuclear. Nicio dispoziție a prezentului

alineat nu poate fi interpretată în sensul autorizării exercitării competenței judiciare într-o manieră contrară normelor dreptului internațional al mării, cum ar fi Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării.

2. Alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

2. În cazul în care accidentul nuclear nu se produce pe teritoriul vreuneia dintre părțile contractante sau într-o zonă notificată în temeiul alineatului (1a) ori în cazul în care locul accidentului nuclear nu poate fi determinat cu certitudine, competența de a soluționa astfel de acțiuni aparține instanțelor statului pe teritoriul căruia se află instalația în responsabilitatea operatorului.

3. La alineatul (3) primul rând și la litera (b), după punctul „1” se introduce „, (1a)”.

4. Se inserează un nou alineat, (4), după cum urmează:

4. Partea contractantă ale cărei instanțe sunt competente adoptă măsurile necesare pentru ca doar una din instanțele sale să fie competentă în legătură cu accidentele nucleare.

Articolul 13

După articolul XI se adaugă un nou *articol XI A*, după cum urmează:

Articolul XI A

În ceea ce privește acțiunile în despăgubire pentru daune nucleare, partea contractantă ale cărei instanțe sunt competente adoptă măsurile necesare pentru ca:

- (a) orice stat să poată introduce o acțiune în numele persoanelor care au suferit daune nucleare, care sunt cetățeni ai statului respectiv sau își au domiciliul sau reședința pe teritoriul acestuia și care și-au exprimat acordul în acest sens; precum și
- (b) orice persoană să poată introduce, în temeiul prezentei convenții, o acțiune pentru valorificarea drepturilor dobândite prin subrogare sau prin cesiune.

Articolul 14

Textul articolului XII din Convenția de la Viena din 1963 se înlocuiește cu următorul text:

Articolul XII

- 1. O hotărâre care nu mai poate face obiectul unei căi de atac ordinare, pronunțată de o instanță competentă a unei părți contractante, este recunoscută, cu excepția cazului în care:
  - (a) hotărârea a fost obținută prin dol;
  - (b) partea împotriva căreia a fost pronunțată hotărârea nu a avut posibilitatea de a-și susține cauza; sau

- (c) hotărârea judecătorească contravine politicii publice a părții contractante pe teritoriul căreia se solicită recunoașterea sau aceasta nu este în acord cu normele fundamentale ale justiției.
2. O hotărâre judecătorească care este recunoscută în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, atunci când este prezentată pentru executare în conformitate cu procedurile prevăzute de legislația părții contractante în care se solicită executarea, trebuie să fie executorie la fel ca orice hotărâre pronunțată de o instanță a părții contractante respective. Fondul cererii asupra căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească nu face obiectul unor proceduri ulterioare.

Articolul 15

Articolul XIII din Convenția de la Viena din 1963 se modifică după cum urmează:

1. Textul articolului XIII devine alineatul (1) al articolului respectiv.
2. Se inserează un nou alineat, (2), după cum urmează:

2. Fără a se aduce atingere dispozițiilor alineatului (1) din prezentul articol, în condițiile în care despăgubirile pentru daunele nucleare depășesc suma de 150 de milioane DST, legislația statului pe teritoriul căruia se află instalația poate deroga de la dispozițiile prezentei convenții în ceea ce privește daunele nucleare suferite pe teritoriul sau în orice zonă maritimă stabilită în conformitate cu dreptul internațional al mării ale unui alt stat care, la momentul accidentului, posedă o instalație nucleară pe un astfel de teritoriu, în măsura în care aceasta nu prevede avantaje reciproce într-un quantum echivalent.

Articolul 16

Textul articolului XVIII din Convenția de la Viena din 1963 se înlocuiește cu următorul text:

Prezenta convenție nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor unei părți contractante în temeiul normelor generale de drept internațional public.

Articolul 17

După articolul XX din Convenția de la Viena din 1963 se inserează un nou *articol XX A* cu următorul cuprins:

Articolul XX A

1. În cazul unui litigiu între părțile contractante privind interpretarea sau aplicarea prezentei convenții, părțile implicate se consultă în vederea soluționării acestuia prin negociere sau prin orice alte mijloace amiabile de soluționare a litigiilor pe care le consideră acceptabile.
2. În cazul în care un litigiu de natura celui menționat la prezentul articol alineatul (1) nu poate fi soluționat în termen de șase luni de la cererea de consultare prevăzută la prezentul articol alineatul (1), la cererea oricăreia dintre părțile implicate, litigiul va

fi supus arbitrajului sau trimis spre soluționare Curții Internaționale de Justiție. În cazul în care un litigiu este supus arbitrajului, iar, în termen de șase luni de la data solicitării, părțile implicate nu reușesc să se pună de acord asupra organizării arbitrajului, oricare din părți poate cere președintelui Curții Internaționale de Justiție sau Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite să desemneze unul sau mai mulți arbitri. În caz de conflict între cererile părților implicate în litigiu, se ia în considerare cererea adresată Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite.

3. În cazul în care ratifică, acceptă, aprobă prezenta convenție sau aderă la aceasta, un stat poate declara că nu se consideră obligat prin una dintre cele două sau prin ambele proceduri de soluționare a litigiilor prevăzute la prezentul articol alineatul (2). Celelalte părți contractante nu sunt obligate prin nicio procedură de soluționare a litigiilor prevăzută la prezentul articol alineatul (2) în ceea ce privește o parte contractantă pentru care este în vigoare o astfel de declarație.
4. O parte contractantă care a făcut o declarație în conformitate cu prezentul articol alineatul (3) poate să o retragă în orice moment printr-o notificare adresată depozitarului.

Articolul 18

1. Se elimină articolele XX – XXV, articolul XXVI alineatele (2), (3) și punctul „1.”, articolele XXVII și XXIX din Convenția de la Viena din 1963.
2. Convenția de la Viena din 1963 și prezentul protocol se consideră și se interpretează împreună de către părțile la prezentul protocol ca fiind un text unic la care se poate face trimitere sub numele de „Convenția de la Viena din 1997 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare”.

Articolul 19

1. Un stat care este parte la prezentul protocol, dar care nu este parte la Convenția de la Viena din 1963, este obligat să respecte dispozițiile convenției, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol, în raport cu alte state-părți la prezentul protocol, și, dacă acest stat nu a exprimat o intenție contrară la momentul depunerii unui instrument la care se face trimitere la articolul 20, el este obligat să respecte dispozițiile Convenției de la Viena din 1963 în raport cu statele care sunt părți numai la aceasta.
2. Nicio dispoziție din prezentul protocol nu afectează obligațiile unui stat care este parte atât la Convenția de la Viena din 1963, cât și la prezentul protocol, în raport cu un stat care este parte la Convenția de la Viena din 1963, dar nu este parte la prezentul protocol.

Articolul 20

1. Prezentul protocol este deschis spre semnare tuturor statelor la sediul Agenției Internaționale pentru Energie Atomică de la Viena, de la 29 septembrie 1997 până la intrarea sa în vigoare.

2. Prezentul protocol face obiectul ratificării, acceptării sau aprobării de către statele semnatare.
3. După intrarea sa în vigoare, orice stat care nu a semnat prezentul protocol poate adera la acesta.
4. Instrumentele de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare se depun la directorul general al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, care este depozitarul prezentului protocol.

Articolul 21

1. Prezentul protocol intră în vigoare în termen de trei luni de la data depunerii celui de-al cincilea instrument de ratificare, acceptare sau aprobare.
2. Pentru fiecare stat care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la prezentul protocol după depozitarea celui de-al cincilea instrument de ratificare, acceptare sau aprobare, prezentul protocol intră în vigoare în termen de trei luni de la data depunerii de către statul în cauză a instrumentului corespunzător.

Articolul 22

1. Orice parte contractantă poate denunța prezentul protocol printr-o notificare scrisă adresată depozitarului.
2. Denunțarea intră în vigoare la un an de la data la care depozitarul primește notificarea.
3. Denunțarea de către oricare dintre părțile contractante la prezentul protocol a Convenției de la Viena din 1963, în conformitate cu articolul XXVI din aceasta, nu este considerată în niciun caz o denunțare a Convenției de la Viena din 1963, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol.
4. Fără a se aduce atingere unei denunțări a prezentului protocol de către o parte contractantă în conformitate cu prezentul articol, dispozițiile prezentului protocol rămân în continuare aplicabile pentru toate daunele nucleare provocate de un accident nuclear survenit înainte ca o astfel de denunțare să înceapă să producă efecte.

Articolul 23

Depozitarul notifică în cel mai scurt timp statelor-părți și celorlalte state membre:

- (a) fiecare semnare a prezentului protocol;
- (b) fiecare depunere a unui instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare;
- (c) intrarea în vigoare a prezentului protocol;

- (d) orice notificare primită în temeiul articolului XI alineatul (1a);
- (e) cererile de convocare a unei conferințe de revizuire în temeiul articolul XXVI din Convenția de la Viena din 1963 și a unei reuniuni a părților contractante în temeiul articolului V D din Convenția de la Viena din 1963, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol;
- (f) notificările de denunțare primite în temeiul articolului 22 și alte notificări pertinente referitoare la prezentul protocol.

Articolul 24

1. Originalul prezentului protocol, ale cărui versiuni în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt în egală măsură autentice, se depune la depozitar.
2. Agenția Internațională pentru Energie Atomică stabilește textul consolidat al Convenției de la Viena din 1963, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol, în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă, astfel cum se prevede în anexa la prezentul protocol.
3. Depozitarul comunică tuturor statelor copii certificate conforme ale prezentului protocol, împreună cu textul consolidat al Convenției de la Viena din 1963, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol.

DREPT CARE, subsemnații, pe deplin autorizați în acest sens, au semnat prezentul protocol.

Adoptat la Viena, la doisprezece septembrie o mie nouă sute nouăzeci și șapte.